

NHẬT KÝ CỦA MỘT LINH HỒN SAU KHI CHẾT (rất đáng đọc)

Tuệ Kiên

We reap what we sow from life to life (Buddha's Teachings)

- Vào một ngày, khi hơi thở ta không còn nữa, đứng cạnh thân xác đang nguội lạnh, cứng đờ của ta, ta đã thấy... Người ghét ta, nháy múa vui mừng, người thương ta, nước mắt rung rung.

- Ngày động quan...

Thân thể ta nằm sâu dưới lòng đất. Người ghét ta, nhìn nắm mộ niềm vui hiện rõ. Người thương ta, chẳng nỡ quay đầu nhìn lần cuối.

- Ba tháng sau...

Thân xác ta đang dần trương sinh, bốc mùi hôi thối, thở còn sống ta vô cùng ghét côn trùng, giờ đây giòi bọ đang nhấm nhai cái thân mà ta cả đời nâng niu, tàn sát sinh mạng để cung phụng cho nó đủ thức ngon, mặc đẹp, đắp vào bao nhiêu tiền của.

- Một năm sau...

Thân thể của ta đã rã tan...nắm mộ của ta mưa bay gió thổi...ngày giỗ ta, họ vui như trẻ hội, mở tiệc hội họp ca nhạc, ăn uống linh đình. Người ghét ta, lâu lâu trong buổi trà dư tửu hậu nhắc đến tên ta...họ vẫn còn bực tức. Người thương ta, khi đêm khuya vắng lặng, khóc thầm rơi lệ tìm ai bày tỏ.

- Vài năm sau...

Ta không còn thân thể nữa, chỉ còn lại một ít xương tàn. Người ghét ta, chỉ nhớ mơ hồ tên ta, họ đã quên mất gương mặt của ta. Người yêu thương ta, khi nhớ về ta có chút trầm lặng. Cuộc sống xô bồ dần dần làm phai mờ đi tất cả.

- Vài chục năm sau...

Nắm mộ của ta hoang tàn không người nhang khói, quan tài nơi ta nằm đã mục nát, chỉ còn một mảng hoang vu. Người ghét ta, đã già lú cũng quên ta rồi. Người yêu thương ta, cũng tiếp bước ta đi vào nắm mộ.

- Đối với thế giới này...

Ta đã hoàn toàn trở thành hư vô, không ai biết ta từng tồn tại, bạn bè, đồng nghiệp, người thân, mỗi người một nơi, kẻ già, người chết, những gì ta dùng đã mất, những gì ta dành dụm để lại, rơi vào tay kẻ khác.

Ta phấn đấu, hơn thua, tranh giành cả đời, cũng không mang theo được nhánh cây ngọn cỏ. Tiên tài, gia sản mà ta cố giữ, cố thủ đoạn, mưu mô để có cũng không mang được một phần hư danh, vinh dự hảo huyền nào.

- Ta nhận ra sống trên đời này, bất luận là giàu sang phú quý hay bản tiện nghèo nàn khi nhắm mắt, xuôi tay phải bỏ lại tất cả, trả hết cho đời. Cái ta mang theo được, chính là cái ta đã cho đi là đạo đức là sự lương thiện.

Bất giác ta có chút ân hận, lòng lâng lâng một nỗi buồn khó tả, cứ da diết, da diết mãi không thôi.

Bao nhiêu phồn hoa, thoáng qua phút chốc.

Trăm năm sau, chỉ còn lại một nắm mồ vô danh

Cuộc đời như nước chảy hoa trôi, lợi danh như bóng mây chìm nổi, chỉ có tình thương ở lại đời.

P/S :

Đã biết chốn này là quán trọ...

Hơn thua hờn oán để mà chi...

Thử ra ngôi xuống bên phần mộ.

Hỏi họ mang theo được những gì...